

75 JAAR VRIJHEID

De bijzondere herinnering van mevrouw M. Ch. van Dijk

“Toen zij met hun jeeps ons dorp binnenreden gooiden ze chocolade en kauwgom naar ons”

Ik ben geboren in 1940 in Friesland en was ruim vier en een half jaar oud toen ons dorp werd bevrijd door de Canadezen. De hele oorlog zei mij verder niet veel, al moesten wij wel ons huis uit. Mijn vader was de dorps dokter, maar als Jood ondergebracht in Westerbork, waar hij en zijn jongere broer, beide arts, in het ziekenhuis werkten en gelukkig overleefden, zo niet hun ouders, die in Auschwitz-Birkenau zijn vergast.

Mijn moeder, zus en ik woonden eerst in een kamer boven het dorpscafé,, maar dat werd wel wat problematisch, daarna kregen we de “nette” kamer van een boerderij in ons dorp. Daarbij was ook nog een joodse “tante” uit Amsterdam, die bij ons woonde.

Ook waren we veel bij mijn grootouders van moeders kant, die in een stadje in de buurt woonden. Mijn moeder had geen inkomen, maar werd heel veel gesteund door de dorpsbewoners en boeren. Honger hebben we nooit gehad, tenminste niet bij mijn weten, al kan ik me de gaarkeuken nog wel herinneren en ook het omhakken van bomen in de buurt om op te stoken. Er mocht door de boeren niet worden geslacht, alleen in opdracht van de Duitsers, maar er was wel noodslachting mogelijk en toevallig vielen er vaak koeien in een sloot of braken een poot en dan had het hele dorp weer eten op de stoep!

Zodra de Canadezen ons kwamen bevrijden vertrok de dokter die in ons huis woonde en konden wij weer terug. Toen zij met hun jeeps ons dorp binnenreden gooiden ze chocolade en kauwgom naar ons, dat was iets wat we nog nooit hadden gehad en we waren dol op de kauwgom, zo erg dat we het bij het naar bed gaan stiekem in ons mond hielden. Drama de volgende ochtend want het zat overal, vooral in het haar, mijn moeder moest het er allemaal uitknippen, iets anders was er niet aan te doen, dus we zagen er niet uit, maar dat drukte de vreugde niet.

We kregen ook twee Canadezen een poosje in huis, Charlie en Edwin! Hun namen weet ik nog, verder niet veel, nooit meer contact mee gehad, wat ik nu eigenlijk wel een beetje jammer vind, maar ja, zo ging het.

Als we bij mijn grootouders waren konden we naar de kleuterschool en werden we door een paardenkar opgehaald en teruggebracht. Dat was groot feest.

Tegenover de woning van mijn grootouders was een hotel, daar waren Wehrmacht soldaten ondergebracht, waar wij wel eens mee voetbalden, maar dan werden we binnengeroepen, dat vonden mijn grootouders toch wat te ver gaan, ze waren bang voor huiszoeking, want onder in een grote kast lagen wapens onder allerlei kleding. Waarvoor dat was heb ik toen nooit begrepen.